

Lucas Ema

Hra na život

Rtut' teploměru se zvolna šplhala k čtyřicítce a já, bezmocně lapený v přeplněném autobuse, zoufale hledal alespoň kousek stínu, který by mě ochránil před spalujícím žářem naší nejbližší hvězdy. Osud však měl jiné plány.

Zápach upocených těl se vznášel vzduchem a otravoval každý můj nádech. “Bože, jak já nesnáším lidi,” problesklo mi hlavou, zatímco jsem se snažil najít útěchu ve světě hudby. Protáhl jsem nohy, snažil se vytvořit si jakousi iluzi pohodlí, ale všechno kolem mě mi připadalo prázdné, bezvýznamné a nesmyslné.

Zhruba v půlce cesty se mi telefon nečekaně vybil. Ticho. nezbylo mi nic jiného, než se ponořit do toho ticha, vstřebat ho spolu s ostatními smysly, které mi připomínaly, že ačkoliv jsem nepřetržitě obklopen lidmi, tak hluboce uvnitř jsem zatraceně osamělý.

Nakonec jsme přeci jen dorazili na konečnou zastávku Veleslavin. Jediné místo, které mi momentálně poskytovalo útočiště. Než jsem vykročil z autobusu, musel jsem čekat několik minut, než se z městského molochu vyhrabal i poslední člověk. Batoh jsem si hodil přes rameno, zapálil si cigaretu a pomalu se vydal směrem k metru.

U eskalátorů jsem zahlédl bezdomovce, jednoho z mnoha, kteří zaplnili pražské ulice. Při pohledu na něho, jsem cítil lítost. Byl skutečně v bídém stavu.

Když jsem kolem něho procházel, zeptal se mě, jestli bych mu nedal cigaretu. Ačkoliv jsem měl hluboký odpor k lidem, vždycky ve mně zůstala nějaká zvláštní empatie, která mi nedovolovala je okamžitě odsoudit. Přiznám se, že nikdy jsem nerozuměl, proč tomu tak je. Samozřejmě, vše záviselo na okolnostech a mé vlastní náladě.

Zastavil jsem se, pohlédl na něj a pak promluvil. “ Proč nejdeš pracovat, jako my ostatní? Ruce máš určitě v pohodě, když je můžeš mít celý den natažený.” Tedy, to jsem mu chtěl říct, ale nakonec jsem pouze vytáhl cigaretu z krabičky a podal mu ji. Ani nepoděkoval.

Raději jsem se s tím nezabýval. Bylo nesnesitelné horko, měl jsem vlastní starosti a upřímně mi na něm nezáleželo. Říká se, že na světě je lidí, jak sraček, tak kdo by se staral o jednoho bezútešného člověka. Jenže nic nemohlo být dál od pravdy.

“Halo, šéfe,” ozvalo se za mnou. Právě přijížděla souprava metra a já se těšil, až se konečně dostanu domů, otevřu si pivo a z balkonu budu pozorovat lidi, jak se v tom dusném vedru plahočí. Zcela jsem se ztratil ve svých představách.

“Šéfe, šéfe,” znovu mě přivedl do reality. otočil jsem se a uviděl Toma.

Byl to můj podřízený z práce. Pracoval jsem jako šéfkuchař v jedné “lepší” restauraci v centru Prahy. Práce to byla náročná, ale dobře placená. Vždy jsem si vydělal dost na své životní náklady a upřímně mě to bavilo. Kdysi.

Ale situace se změnila. Poslední dva roky jsem cítil úplné vyhoření. Jedním z důvodů bylo vedení týmu a obecně práce s lidmi. Kdo kdy pracoval v gastronomii, ví přesně, o čem mluvím.

Neustálé hledání spolehlivých lidí byl skoro nadlidský výkon. Majitelé podniků nutili pracovat své zaměstnance několik dní navíc mimo rámec pracovní smlouvy, která sama o sobě byla směšná.

Minimální mzda na pásku a zbytek pěkně “ do obálky “ byla jenom pověstná třešnička na dortu.

Každý to věděl, dokonce i úřady, ale nikdo se o to nezajímal. Výsledkem bylo, že začal každý druhý člověk kvůli nedostatku odpočinku a stresu buď pít, nebo se uchýlovat k jiným povzbuzovadlům, zejména metamfetaminu. Bylo to zkrátka toxické prostředí. A věřte mi, vím o čem mluvím. Sám jsem se s tím potýkal.

Tomáš na mě mával, ale já ho skoro ani nevnímali. Byl typickým případem kuchaře-alkoholika. Nebyl to zlý člověk, ale nespolehlivý.

Pocházel z rozvrácené rodiny, kde otec byl násilnický, notorický alkoholik, který mlátil vše, co mu doma přišlo do cesty. Když zemřel, jeho matka se snažila najít náhradního otce a živitele rodiny, ale vybírala si pouze další násilnické alkoholiky. Byl to začarovaný kruh a tak chlapec začal pít také.

Ale já neměl to srdce ho vyhodit, i když s ním byly problémy. Začal se omlouvat, já znal jeho příběh, tak jsem projevil alespoň trochu empatie. Místo toho, abych ho propustil jsem ho degradoval na nižší pracovní pozici a nakonec skončil u nádobí. A vlastně se tam našel, protože po něm nikdo nic nechtěl, neměl žádnou zodpovědnost. Byla to pro něj jednoduchá práce a já měl čisté svědomí.

Stále jsem se ho snažil ignorovat. Cítil jsem, jak se ve mně hromadí úzkost a vztek. Ty pocity mě ovládaly a bylo jen otázkou času, kdy to všechno exploduje jako sopka.

Naštěstí jel se mnou pouze dvě zastávky. Něco mi povídal, ale já ho vůbec nevnímali. Když vystoupil, měl jsem chvíli zase klid v duši. Potřeboval jsem jen teď trochu hudby. Nasadil jsem si sluchátka, sáhl po svém telefonu a.... zjistil, že je vlastně úplně vybitý.

Po další půlhodině jsem konečně dorazil domů. Otevřel dveře, odhodil batoh na botník a hned zamířil k ledniče, abych si otevřel pivo. Uvelebil jsem se na sedačce, dal si dva doušky a usnul. Když jsem se probudil, venku už byla tma. Podíval jsem se na telefon, stále byl vybitý. Zívnuł jsem a mrkl na hodiny nad televizí - bylo dvacet minut před půlnocí.

Najednou jsem zaslechl rány a křik. Sousedé se vracely z hospody. Bylo to stejné každý pátek. Nejprve veselý příchod a hlasitý smích. Do deseti minut se to vždycky zvrťlo. Hádky, bouchání do věcí, pár facek a pláč. Nastala další desetimínutovka, tentokrát ticha. Pak přišlo velkolepé finále a sice usmíření.

Sousedka se zřejmě usmířovala malinko víc, protože její hlas byl slyšet po celé ulici.

Začal jsem přemýšlet, proč spolu lidé vlastně žijí.

V okolí jsem nepoznal jediný pár, který by byl opravdu šťastný. Měl jsem za sebou čtyřicet let života, tři vážné vztahy a několik krátkodobých. Všechny skončily výčitkami a slzami. Jediné, co mi to přineslo byla deprese, smutek a pocit, že nejsem pro nikoho a nic dobrý.

Sedl jsem si do pohodlného křesla, otevřel notebook a zjistil, že mám na dvacet tři e-mailů. Bylo mi hned jasné, od koho jsou. Přesl jsem to, sáhl po sluchátkách a pustil hudbu. Byl jsem konečně ve vlastním světě.

Ráno jsem se vzbudil kolem deváté hodiny, vyšel na balkon a zapálil si cigaretu. Na obloze ani mrak. Bylo jasné, že nás čeká další pekelný den. Po ranní hygieně a šálku kávy jsem si uvědomil, že by bylo dobré doplnit ledničku. Hodil jsem na sebe tričko, kraťasy a vyrazil.

Vstoupil jsem do obchodu a hned nalevo bylo osm pokladen. Samozřejmě fungovaly jen dvě a u obou byla fronta.

“Klasika” pomyslel jsem si. Šel jsem pro košík, kde už probíhala bitva nervozních spoluobčanů.

Tohle jsem nikdy nepochopil. Lidé se dokázali pohádat o cokoli, dokonce i o tak nepodstatnou věc, jako je košík v obchodě. Modlil jsem se, abych byl co nejdřív pryč.

Rychle jsem nakoupil všechny nezbytnosti a postavil se do fronty. Nyní již pracovala pouze jedna pokladna. Lidé nadávali ještě víc, nemohl jsem to poslouchat. Po deseti minutách čekání ve frontě, která se za tu dobu posunula asi o tři centimetry, jsem to vzdal. nechal košík košíkem a rezignovaně odešel.

Kdysi mi děda řekl, abych si zapamatoval, že když je člověk naštvaný, vyzařuje negativní energii a dříve, či později tu stejnou energii dostane zpět. V jakékoli formě.

Jenže já si to nezapamatoval. V návalu emocí a neopatrnosti jsem vyběhl z obchodu a vstoupil přímo do silnice před projíždějící auto, které jsem zpozoroval příliš pozdě. Zaslechl jsem kvílení brzd a ucítil náraz. Poté se mé

vědomí ztratilo.

Když jsem se probral, byla tma, pouze malé světlo nad jakýmsi dveřmi svítilo slabým paprskem podobným tomu, který jsme měli ve vojenském pokoji. Chvíli mi trvalo, než jsem se zorientoval. Okolo mě byly postele s dalšími pacienty. Ano, nacházel jsem se v nemocnici. Najednou se mi vybavily vzpomínky na tu strašlivou autonehodu. Říkal jsem si: “ Takže jsem to přežil”.

Cítil jsem se lehký, žádná bolest. Věděl jsem, že to muselo být díky lékům, kterými mě napumpovali. Posadil jsem se na posteli a tehdy si všiml staršího muže ležícího naproti. Byl připojený k přístrojům a monitorům. Najednou začal s nepředvídatelnými pohyby škubat a hlasitě volat: “ Jano, Jano!”

Zřejmě volal jméno své ženy, možná dcery.

V šoku jsem vyskočil z postele a rychle se otočil, abych zazvonil a přivolal sestru. Ale zastavil jsem se uprostřed pohybu. Byl jsem zcela paralyzován. Stál jsem tam a upřeně hleděl před sebe. Na posteli přede mnou leželo zraněné a polámané tělo, připojené na přístroje. Mé tělo.

Bezradně jsem zíral a najednou mě zaplavily silné emoce.

Nejprve jsem pocítil lítost, pak přišel strach a zmatení.

V tu chvíli se otevřely dveře a do místnosti vstoupila sestra. Rozsvítila světlo a pospíchala k tomu staršímu muži, který stále volal to jméno. Já jsem však přestal vnímat jeho volání. Zůstal jsem tam stát v hlubokém šoku. Co se to vlastně děje?

“ Pane Jiráku, dostanete léky, už bude dobře. Vaše žena tady není, před rokem zemřela. Vzpomínáte?”

Díval jsem se na sestru a poté se otočil ke stropu. S úžasem jsem sledoval, jak se k pánovi přibližuje světlo, které se postupně změnilo v siluetu ženy. Snažil jsem se zaostřit a pohlédnout na ni. Jakmile jsem se začal soustředit, všechno se změnilo. Najednou jsem spatřil prostor z jiné perspektivy. Viděl jsem předměty skrz sebe, vnímal je zespodu i zvrchu současně. Pokoušel jsem se vstřebat ten ohromující zážitek ze všech stran. Už jsem necítil vůbec žádný strach.

Byla to však jen krátká chvíle. Náhle se kolem mě opět rozprostřela temnota. Pocit času a prostoru se rozplynul. Cítil jsem se jako nedílná součást něčeho nepředstavitelně velkého. Jako by moje existence byla jen malinkatou částí do zapadajícího stroje.

At' už to bylo dlouho, nebo krátce, nemělo to pro mě žádný význam. Byl jsem ponořen do toho zvláštního stavu, kde jsem se vznášel ve vesmíru čistého klidu a míru.

Bylo to něco nepopsatelného a neporovnatelného s žádným pozemským zážitkem.

Z toho klidného rozjímání mě něco vyrušilo. Bylo to opět světlo. Nebo spíš světélko. Zpozorněl jsem a sledoval, jak to malé světélko začalo nezadržitelně růst. Postupně se proměnilo v kouli, která rostla s ohromnou intenzitou. S každým okamžikem jsem pociťoval neuvěřitelné teplo,